

MESSZIRÓL JÖTT 2.

Herr Garázskapu

Christoph Hörmann nem öt évre, ötven évre tervez. Egy négygenerációs családi vállalkozásnál mások a távlatok.

ÍRTA: FEKETE EMESE

Christoph Hörmann, a negyedik generáció

FOTO: ORBITAL STRANGERS

Valamikor az ötvenes évek második felében Glen Berry amerikai feltaláló és üzletember elindult Európába, hogy eladja szabadalmát, a nevére vett Berry billenőkaput. A csúnyán lebombázott és újjáépítésre szoruló Németországban kereste

a piacot. „Menjen Hörmannékhöz, itt van tíz percre a gyárunk” – mondta állítólag az egyik titkárnő az akkori NSZK-beli Bielefeld egy másik kapugyártó cégénél. A család legalábbis így emlékszik a nagypapa nagy találkozására a Berry kapukkal, amelyeknek aztán kizárólagos gyártója, majd sorozatgyártója lett.

A Hörmann cég alapjait még a dédpapa, August tette le 1935-ben, de a fia is kezdetől aktív részese volt a vállalkozásnak. 1944-ben, az alapító halálakor át is kellett vennie az üzletet, így ő volt az, aki a háború utáni nagy német gazdasági csodával párhuzamosan felfuttatta a céget. Hozzá kopogtatott be Berry, és milyen jól jártak ezzel mind a ketten. Mérnökember lévén, az ifjabbik Hörmannak tetszett az Amerikából hozott új technológia, és ráértett a sorozatgyártásban, a tömegtermelésben rejlő lehetőségekre.

Kellett öt-hét év a termelés beindítására, egy új gyár építésére, a gépek beszerzésére, de ahogy lendületet vettek a nagyobb lakóépítkezések, és ahogy szaporodtak a személyautók is az országban, úgy vált egyre megkerülhetetlenebb szereplővé a Hörmann. Egyre nagyobb mennyiségben, egyre olcsóbban állították elő a garázskapukat, ha például egyszerre harminc ugyanolyan kellett egy sorgarázshoz, mindenki hozzájuk ment.

A nyolcvan évvel ezelőtti cégalapítás óta sok minden változott. A háborús újjáépítés után vége lett a hidegháborúnak is, leomlott a berlini fal, szétesett a keleti blokk, az egykori Nyugat-Németország keleti szélén álló bielefeldi üzem az egyesített Németországnak inkább a közepére került. Új piacok nyíltak, fejlődött a technológia, a Hörmann ma harmincnál is több országban van jelen, több mint hatezer embert foglalkoztat, és nyolc évtized alatt 15 millió ajtót készített.

Egyvalami nem változott: a vállalkozás apáról fiúra szállt, most az alapító unokája és két dédunokája a tulajdonos. Egyikük, Christoph a 25 éves magyarországi jelenlétet jött éppen Budapestre ünnepelni. Azt mondja, soha senki nem erőltette, hogy folytassa az ősök munkáját, 18 éves korában ezt mégis magától értetődőnek érezte. Mint ahogy azt a családi leckét is, hogy ez a cég nem az ő tulajdonuk. Csupán egy örökség, amiért felelősséggel tartoznak. Őrizniük, gyarapítaniuk kell, és tovább adniuk a következő Hörmann-generációnak. **F**